

MALĀ• MUĀ½ V Ā~Ā•Ā I DIVĀ®

NedĀle, 12 duben 2009

Nastalo jaro, i k nám na Valachy se prodralo slunko. I kdy¾ jsem tomu u¾ místy nevĀřila. SnĀ se rozpustil rychlostĀ tĀm zĀvratnou a stejnĀ tak i teĀe do potokĀ i Āřek z tĀch nejnepĀřistupnĀřich míst horskĀch kotĀř. Jak Āřiká jed kamarád: "Zimní deprese se promĀnila v jarnĀ ŀnavu". NĀco na tom je. PovĀstnĀ jarnĀ ŀklid jsem prozatĀm povĀřila na hĀřebĀk, stĀhla Āřaluzie a ĀekĀm, a¾ se mi tĀřeba bude chtĀt.

ĀřikĀm si, tĀřeba se to stane... TĀřeba. JakĀkoliv zmĀna i takhle pĀřijemnĀ, mĀ i svĀ nepĀřijemnĀ strĀnky. Ne tak miminko. Krytofovi pĀřed necelĀm mĀřicem udeřil pĀřesnĀ jeden rok a teĀ koneĀnĀ nastala ta chvĀle, kdy do první botĀřky, byl uvolnĀn z pĀřibodovĀho upĀnĀnĀ svĀho koĀřku a volnĀ vpuřtĀn do obrovskĀho prostoru. SvĀ obrovskĀ byla jeho radost a ŀdiv naprosto nad vĀřim. PrvnĀ si to schytala koĀřka u rodiĀř na zahradĀ. SvĀ nejlepřĀ lĀta u¾ mĀ za sebou, tak si u¾ĀvĀ odpořinek a v klidu na zĀprařĀ si vyhĀřivĀ starĀ kosti. Kdyby tu jakĀkoliv nebezpeĀř, nejspĀř by se odklidila do bezpeĀřnĀ vzdĀlenosti, ale chlapeĀek vypadĀ na první pohled velmi nevinnĀ. NejdĀřiv ji nahlas obdivoval, kĀřnil se na celĀ kolo a nĀco vyklĀdal, nevĀm co. ZatĀm mu moc nerozumĀm. Pak si chtĀl na koĀřku řĀhnout. Ukazovala jsem mu, jak se dĀřlĀ malĀ malĀ, ale spletl si to s jeho nejoblĀbenĀř hrou, "jak vytrhnout spĀř mamince co nejvĀ vlasĀ". Chytl koĀřku pevnĀ za koĀřĀch a nepustil, se mu v ruĀřce neobjevil strakatĀ chomĀřek jejĀch chlupĀ. KoĀřka zajeřela a utekla. NeĀekala takovou zĀkeřnost. Pokrařovali jsme dĀl. Ven ze zahrady na cestu. UchvĀřilo ho cokoli. VolnĀ vyspanĀ řĀrk u sousedĀř, kamĀky na cestĀ, starĀ řkodovka, hroudĀ hlĀny - u tĀ jsme se dokonce na pĀř minut zastavili. Obdivoval vřchno a pĀřknĀ nahlas. Tolik zajĀmavĀch vĀřĀcĀ je kolem na svĀřtĀ. Jakmile uvidĀl nĀco, tĀřeba kontejner na har mu v jeho rořnĀ hlaviřce zĀřalo řrotovat nĀco jinĀho a rozbĀřhl se dalřĀřim, naprosto nepĀředvidatelnĀm snĀ Aby nařĀ jarnĀ exkurze dostala nĀř jakĀ řřĀd, rozhodla jsem se, řře mu ukĀřu mĀsto, kde rostou petrklĀře a řře spolu pĀřjdeme podĀvat. NejevĀ pĀřřiliřĀř, velkĀ zĀjem, jakĀkoliv organizovanĀ zĀbava mu byla v tĀ chvĀli proti srsti, ale nakonec se nechal pĀřemluvit. (PĀře jen ho jeřĀř pĀřeperu.) ProchĀřku po trĀvĀ nesl velmi nelĀřĀ, nerovnĀ terĀn dĀřlĀ jeho krĀtkĀm nořĀřĀřĀm zatĀm problĀmy. Kousek se nechal poponĀřet, kousek řřapal sĀm, ale ani na chvilku se nezapomnĀř divit a tvĀřit se pĀřekvapĀř. K mĀmu vlastnĀmu zklamĀnĀ ho ovřem jakĀko řřutr na cestĀ nadchnul vĀř neřřĀ řřerstvĀ vykvetlĀ petrklĀře. Chvilku mĀř pozoroval, jak se nad kytiřkou rozplĀvĀm poodeřel za lepřĀ zĀbavou. Kopat do shnilĀch lořřkĀch jablek, popadanĀch pod stromem. I kdy¾ nesdĀřim nadřenĀ pro stejnĀ vĀřĀ, celkem jsme si nařĀ první spoleřnou bezkoĀřkovou prochĀřku uřřili. Krytof po nĀvratu domĀř vypil flařku mlĀka, snĀřl celĀ chleba se sĀrem a v koĀřku na zahradĀ spal celĀ tĀř hodiny. MalĀ chlĀpek s duřĀř dobrodruha potĀřebu je nabĀřat spousty sil na dalřĀ vĀřavy za poznĀnĀm, a řř jejich jeřĀřtĀ bude... Paula